

Islam og det venskabelige/broderlige bånd

Mennesket er udstyret med bestemte instinkter. Et af disse er *artsinstinktet*, hvis aspekter bl.a. er venskab og det sociale samvær. Allah (swt) der skabte mennesket, har nedsendt et komplet livssystem; Islam, der selvfølgelig også giver svar på spørgsmålene omkring venner, venskab og omgangskreds. I Islam er der en stor lighed mellem venskab og broderskab. Broderskab vil her blive brugt i en generel forståelse for forholdet bror-bror og søster-søster.

Et samfund består først og fremmest af individer med et fælles sæt af følelser, tanker, samt et herskende system. Hvis individerne der udgør samfundet, har tilegnet sig den islamiske livsanskuelse (*aqeedah*), Islams syn på venskab og princippet omkring *al walaa wal baraa* (at elske og hade for Allahs skyld), så vil hele samfundet være et stærkt og velfungerende samfund, ligesom under profetens tid, hvor sahaba og sahabiyat ofrede sig for hinanden, ønskede Islam over for hinanden (dvs. kaldte til det gode og forbød det onde), ville for hinanden hvad de ville for sig selv, og i den grad nærrede stærke og ubrydelige bånd til hinanden.

Et kufr baseret (kufr: Ikke-Islam) venskab er ofte bygget på basis af interesser og ophører så snart at disse interesser enten er opnået, eller ændres. Derfor ser man tit venskaber ophøre, så snart at en person konverterer til Islam, idet at vedkommende pludselig har ændret interesser fra diskoteker og drukfester, til fredagsbøn og dawah (kaldet til Islam). Et markant eksempel på forholdet mellem venner/interesser kan også ses klart i lyset af den daværende britiske premierminister, Lord Palmerston, der nævnte at England ikke havde permanente venner, men kun havde permanente interesser. Med andre ord, så er et kufr venskab baseret på den enkeltes nytte og gavn.

Livets formål er at tilstræbe sig Allahs tilfredshed. Idet Allah siger:

”Og Jeg har udelukkende skabt Jinn og mennesker, for at de skal tilbede og tjene Mig”[51:56]

Derfor skal vi tilstræbe os, under ALLE omstændigheder, at opnå dette formål, også når det gælder udvælgelse af et nært venskab, samt de indbyrdes forhold.

Valg af venskab

Profeten Muhammad (saws) har sagt:

"En person har en tendens til at følge sin vens tro, så vær påpasselig med hvem du omgås"

Når man vælger sine venner, så gør man det ud fra deres Imaan (overbevisning) og grad af forhold til Allah og profetens påbud og forbud. Og vi skal tage en vis afstand fra de der ikke forholder sig til Islam og baserer deres tanker og koncepter på kufr, da de uden tvivl vil påvirke os i en negativ retning, hvis vi omgås dem og tager dem som nære venner. Derimod betyder det ikke at vi skal tage total afstand til dem, men at vi skal tage vores forholdsregler over for dem, og selvfølgelig behandle dem med respekt og en god omgangstone, præcis som Islam påkræver. Personerne skal være opmærksomme på at afstandstagen fra dem skyldes de falske tanker og koncepter de bærer på (der er baseret på kufr), og hvis der er tale om ikke-forholdende muslimer, skal disse være vidende om at afstandstagen skyldes deres haram-handlinger.

Islam er kommet for at udbrede sig, derfor har dawah til disse personer en stor og vigtig prioritet. Muslimen skal derfor gøre sit bedste for at påvirke og ikke selv blive påvirket. Såfremt at der ikke sker positive resultater, må man altså tage en behersket form for afstand, idet at profeten i en velkendt hadith, siger at hvis man er med et folk i 40 dage, så vil man enten blive ligesom dem, eller tage afstand fra dem.

Profeten (saws) har også sagt:

”Den gode og den dårlige ven, kan sammenlignes med parfumesælgeren og smeden med en blæsebælg. Således vil parfumesælgeren enten sælge dig en god parfume, eller du vil dufte noget godt fra ham. Men smeden der blæser en blæsebælg vil enten brænde dit tøj, ellers vil du få en dårlig lugt fra ham”.

Og Allah (swt) advarer om venskaber der kan føre os i helvedet:

”Bare jeg dog ikke tog vedkommende som en nær ven. Han fik mig på afveje fra Budskabet (Islam), efter at det var kommet til mig..”[25:27-28]

For tiden er det desværre meget normalt at folk vælger deres venner og omgangskreds ud fra popularitet, set i forhold til mode, udseende, attitude, osv., i stedet for at vælge ud fra de af Islam fastsatte kriterier, nemlig graden af personens imaan og livsopfattelse. Disse personer som man tit ser op til, er i virkeligheden ren og skær overfladiske og aspekterne, som kan udmåles i personernes kendskab til diverse modeskabere, popidoler og tegnebogs tykkelse, er i sandhed ikke andet end tegn på personens uvidenhed omkring meningen med livet. Deres handlinger har ofte hverken værdi for dem selv eller de, der omgås dem, idet handlingerne er fastlagte af andre målestokke end halal og haram.

Disse individer har bl.a. gjort sig selv til slaver af perverse modedesignere og er blevet lænket til en verden, der kun tolererer fri tænkning, når det gælder krænkelser af islam og muslimerne. Forsøger man i sådant et miljø at forsvare islam bliver man straks sat i bås med terroristerne, og må efterhånden acceptere at tie for ikke at blive ignoreret og udelukket fra mængden. Derimod kommer man tættere ind i denne kreds jo mere nedringet og gennemsigtig ens påklædning bliver, samt ens popularitet øges jo mere man har brækket sig efter at have drukket sig fra sans og samling. Man synker således lavere og lavere til et stadie der ikke engang kan sammenlignes med dyrene.

Derfor skal vi, når vi vælger en tæt ven, overveje følgende meget grundigt: Er disse personer nogle der vil hjælpe os i vores vej med at opfylde meningen med livet (Islam)? Ønsker de os succes i dette liv og Jannah i det næste? Vil de føre os væk fra Allahs vej? Vil de hjælpe os med at opnå Allahs tilfredshed, eller er alle disse ting komplet ligegyldige for dem.

En sand ven og forholdet i et venskab

Allah (swt) siger:

”Tætte fæller vil den dag (dommedagen) være hinandens fjender, på nær de oprigtige”[43:67]

Dette vers er utroligt vigtigt at have kendskab til i forbindelse med dannelse af venskaber i Islam. I verset bliver der altså ikke nævnt, at venner ikke vil hjælpe hinanden til at komme i Jannah på dommedagen. Derimod står det meget tydeligt, at venner der ikke er gudfrygtige, vil blive hinandens fjender den dag.. Dvs. at deres venskab ikke var et sandt venskab; men blot et kendskab til hinanden.

I dag er det således at venskaber er blevet mere værdifulde end forholdet til familien. Folk er parate til at ofre alt for sine venner. Men man behøver blot at opleve en tragedie førend man kan genkende en sand ven. Man kan prøve at gå i fængsel i et stykke tid (et eksempel!), eller komme på hospitalet, så vil man hurtigt finde ud af hvor mange venner der kommer og besøger en. Det er også først her at man finder ud af hvor stor værdi familien har og hvor prisværdig dennes kærlighed og omsorg er! Her vil man indse familiens værdi og realisere hvem der er en sand ven. Den fader som man plejede at råbe ad, den mor som man ignorerede og de søskende som man sloges med, vil pludselig være meget tættere på og man vil ligeledes indse hvad en sand ven er, når/hvis vedkommende kommer på besøg. Det er derfor at profeten lovpriser den der besøger en syg person og lover stor belønning for det. Og i Islam er en ven at sammenligne med en ”bror” eller ”søster”.

Et af de mest fremherskende og usammenlignelige aspekter hos en sand mumin (troende) er hans kærlighed til sine brødre i Islam. Det er en kærlighed der er helt udelukket fra verdslige og lignende interesser og

udelukkende baseret på Islam. Det er det sande broderskabs bånd, hvis ægthed er udledt fra Islams retledning. Dette broderskab har haft en uforlignelig effekt og det har givet en genklang i historiens forløb. Igennem hele menneskehedens historie, fra Adam og Hawa, gennem profeterne, til den sidste af dem; Muhammad (saws), videre til Sahaba og frem til nu, hvor muslimer (dog langt fra alle!) viser et unikt broderskab mellem hinanden, afskåret fra de materielle og verdslige interesser.

Dette venskab er et broderligt bånd, baseret på Koranen, hvor Allah siger:

”De troende er ét broderskab”[49:10]

Det er det stærkeste bånd mellem hjerter og forstande og det kommer ikke som nogen overraskelse at dette bånd bærer frugter af sublim kærlighed. Islam kalder det ”kærlighed for Allahs sag”, og kan ses klarere i lyset af følgende hadith, hvor profeten siger:

”Der er 3 ting der vil resultere i en muslims opnåelse af Imaans sødme: Hvis kærlighed til Allah og Hans sendebud (Muhammad) er stærkere end til nogen andre; Hvis han elsker en person udelukkende for Allahs sag; Og hvis han hader at returnere til kufr, efter at Allah har reddet ham fra det, så meget som han ville hade at kastet for ilden”.

Allah giver den der elsker sin bror for Allahs sag, en speciel gave der sandelig er større end alt andet på jorden, som er Hans kærlighed, hvilket er meget svær at opnå. Dette nævnes i en hadith, hvor profeten fortæller om en person der besøger sin ven i en anden by. Allah sendte en engel der ventede på ham. Da han passerede englen (der var forklædt som en mand) spurgte englen ham, hvor han var på vej hen. Manden svarede at han ville besøge en ven der boede i den anden by. Englen spurgte manden om den han ville besøge, skyldte ham noget, hvorefter manden svarede: ”Nej, jeg elsker ham blot for Allahs skyld”. Hvorefter englen svarede: ”Jeg er nedsendt fra Allah, sendt for at fortælle dig at Han elsker dig, som du elsker din bror for Hans (Allahs) sag”.

Et venskab mellem muslimer skal aldrig blive ødelagt blot pga. mindre uoverensstemmelser. Islam ignorerer aldrig menneskets natur: den genkender at vrede sagtens kan forekomme på et øjeblik, og i situationer der kan være ret så banale. Men den sætter en begrænsning på den tidslængde et vredesudbrud mellem to venner har varet i og forbyder to muslimer at være uvenner i mere end 3 dage.

Er man vrede på hinanden og har skændtes, vil en sand muslim fjerne sig fra sin vrede og vil hurtigt tilgive og ikke bære nag. I Islam er der ingen skam i at tilgive, eller være den første til at ”genoptage” et venskab. Tværtimod så ses det som en stor gerning, der vil bringe en tættere på Allah, idet Allah siger:

”..dem der fjerne sig fra vrede og tilgiver, for Allah elsker dem der udfører gode gerninger”[3:134]

En sand muslim styrer sin vrede ved at forklare sin utilfredshed. Herefter vil han følge op med tilgivelse, uden at overveje evt. hævn. Vrede er meget svær at styre, men tilgivelse er vejen til at styre denne vrede og når personen først har tilgivet vil en tung byrde blive fjernet og muslimen vil få fred i sit sind. Dette hedder Ihsaan, som en muslim føler når han har tilgivet sin bror. Tilgivelsen foregår udelukkende for Allahs sag.

Muslimen skal altid fremstå eksemplarisk og forsøge at være ren indvendig såvel som udvendig. Derfor skal han altid møde sine brødre i en smilende tilstand, da det dermed vil smitte. Profeten har således sagt:

”Lad vær med at tænke småt om enhver god handling, selv det at hilse din bror med et smilende ansigt”

Muslimen skal altid fremstå på en ydmyg måde over for sin omgangskreds. Profeten har sagt at en muslim er i ydmyg tilstand overfor følgende: Allah (ved at adlyde Ham i alt), Hans Bog (ved at læse den, forstå den og implementere den i livet), Profeten (Ved at respekterer ham meget og kæmpe for hans sag og følge hans sunnah), til muslimernes leder (khulafa', ved at hjælpe dem i deres vej til at lede muslimerne, og retlede dem hvis de blev vildledte) og med hinanden (ved at udvise barmhjertighed over for hinanden).

Det vil altså sige at vi skal være barmhjertige og ansvarlige overfor hinanden og ikke snyde eller mislede hinanden. Ydmyghed er meget vigtig i Islam og var bl.a. også indeholdt i muslimernes bayah (lydighedsløfte) til profeten:

”Jeg gav bayah (lydighedsløfte) til profeten og lovede at udføre min salah, betale zakah og være ydmyg overfor enhver muslim”

En muslim er generøs og vil for hans brødre, mere end han vil for sig selv. Generøsitet i Islam, er en speciel og unik karakter, der eleverer muslimen. Denne karakteristik var dybt indgroet i profetens sahaba, som er de stjerner vi skal se efter.

Profetens fætter, Ali (ra) sagde følgende vise ord:

”At have en mindre gruppe af mine brødre hos mig for at spise lidt mad, er bedre for mig, end at gå ud på markedet for at købe en slave og frigøre ham”

At have sine brødre på besøg styrker ens imaan og er det islamiske miljø, hvilket er utrolig vigtigt, idet det forårsager at muslimens psyke også styrkes, hvilket vil afstedkomme meget mere end det at løskøbe en slave. Vi ved at Ali ligesom utallige andre sahaba, løskøbte mange slaver og at han elskede at gøre det. Men vigtigheden i et islamisk miljø hvor broderskabets ånd styrkes er meget større og mere effektiv og kan ikke kun befri en slave, men hele menneskeheden.

Dette broderskab kunne vi lære meget af, idet det er noget der er blevet glemt i en moderne og materialistisk kultur, hvor mange muslimer er mere interesseret i deres egen velstand og interesser og derfor lider under et åndeligt vakuum og følelseskoldt miljø. Resultaterne ser vi nu, hvor især kufr samfundene lider under at folk er mere interesserede i at knytte følelsesmæssige bånd til deres hunde og andre husdyr, end mennesker. Det er derfor ikke overraskende at man hører om hunde der arver millioner, eller at folk hellere vil spise med deres husdyr end med andre mennesker. Ser man i de daglige nyheder at tusindvis af uskyldige civile bliver myrdet i Irak, trækker man blot på skuldrene, men et ramaskrig høres, når medierne nævner at en hund måtte sulte i dagevis, pga. dens ejers dovenskab. Disse ting er resultatet af en materialistisk orienteret livsanskuelse, der sætter individet i fokus.

Sahaba plejede at acceptere deres brøders invitation fordi de anså det som deres brøders haq (ret), og deres egen pligt at tage imod invitationen. Hvis de, uden grund, ikke tog imod invitationen blev det anset som en synd. Dette kan ses i lyset af følgende hadith:

”Vi var i gang med at udføre en militær kampagne (søfart) på Mu’awiyahs tid. Vores skib kom tæt på Abu Ayoub al-Ansaris skib. Da det var spisetid, sendte vi ham en invitation og han kom og svarede ”I kaldte på mig, medens at jeg fastede og jeg havde intet valg andet end at svare, fordi at jeg har hørt profeten sige: ”muslimen har 6 pligter overfor sin bror: han skal hilse ham med salaam, acceptere hans invitation, lovprise ham når han nyser, besøge ham når han er syg, besøge ham under hans begravelse, og rådgive ham når han ønsker det.”

En muslim overser sin brors fejl (medmindre at der er tale om haram handlinger) og minder ham ikke om dem. En muslim skal ikke søge fejlene hos sin bror, idet at det hurtigt vil gå hen og have en ødelæggende effekt på båndet imellem dem.

En vigtig ting er også at muslimen overholder sine aftaler, som er et direkte påbud fra Allah, og ikke bryder sine løfter. Desværre er der en tendens blandt muslimer om at aftaler er til for at brydes. Derfor ser man ingen problemer i at komme 1-2 timer for sent til et møde eller invitation, uden at det er varslet. Dette resulterer ofte i at tilliden mellem venner bliver brudt, da den anden part ikke har interesse i at vente i timevis ude i kulden, eller spilde masser af ressourcer på at lave varm mad, der alligevel ikke bliver spist med det samme.

Mht. at bryde sine løfter, så anses det som en tegn på hykleri og profeten sagde:

”Der er 3 tegn på en hykler: Når han taler, så lyver han; når han kommer med et løfte, bryder han det og når han bliver betroet noget, så bedrager han”

Muslimere er ligeledes hinandens rådgivere. At have et rent hjerte mht. sine brødre og give dem gode og ydmyge råd, idet Allah siger:

”..foruden de der kommer til Allah med et rent hjerte”[26:89]

En god ven vil derfor altid komme med gode alternative løsninger der er baseret på Islam, samt vedkommendes kærlighed og omsorg. Man kan ikke dele sine problemer med en kafir (ikke-muslim) idet at dennes livsanskuelse er baseret på kufr og benægtelse af Allah. Derfor vil vedkommendes forslag og råd, altid være baseret på kufr. Et eksempel på dette er faderen der ser sin søn komme igennem puberteten. Sønnen er begyndt at interessere sig for det andet køn. Et råd fra en kafir til faderen, vil være at han skal tillade sin 16 - årige søn at gå på diskoteker og ”udfri sine lyster”, hvorimod at en ven der er mumin og bekymrer sig om faderen og sønnen, vil give ham det råd at han skal hjælpe sønnen med at blive gift, sådan som sharia påbyder det.

Må Allah gøre os til de retledte og skænke os venner og kompagnoner der kun ønsker os det bedste (Jannah) og sørge for at vores omgangskreds bliver præget af imaan på Allah og ikke imaan på Shaitan.

Ameen